

om, at vi i mange Aar ikke faa nogen Bane paa Mors.

Slengerik: Det kan godt være, at Nykøbing i det hele ikke er stærkt interesseret i, at man faar Bane paa Mors, men det, den er interesseret i, er, at naar man skal have en Bane, saa skal den være saadan, at man ikke ad den Bane kan køre til nogen som helst anden Købstad i Verden. At slippe for, at man paa Mors kan komme i Forbindelse med nogen som helst anden Købstad, det er det, Nykøbing er interesseret i, og det fremgaar bl. a. af Situationskortet over Banen, som den vil blive, hvis Udvalgsflertallets Forslag bliver vedtaget.

Johan Knudsen: Det ærede Medlem mener, at det er naturligt, at Byen Nykøbing ikke ønsker nogen Bane. Jeg tror, det ærede Medlem heri har Ret, men dersom Nykøbing ikke ønsker nogen Bane, burde Byen, hvis den var egoistisk, være interesseret i, at det Forslag, som det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) har stillet, bliver vedtaget, thi i saa Tilfælde kommer der sikkert ingen Bane.

Slengerik: Jeg har ikke sagt, at Byen Nykøbing ingen Bane ønsker. Jeg anførte, hvad det ærede Medlem har sagt, og jeg tilføjede, at det er meget muligt, at Nykøbing ikke ønsker Bane, men jeg er overbevist om, at Nykøbing alene kan dog ikke i Længden sætte sin Villie op mod, hvad der er Stemningen paa Mors. Nykøbing ved, at en Bane kommer der, men saa gør den, hvad den kan for, at denne Bane saa vidt muligt skal blive en Bane, der alene gavner Nykøbing.

Johan Knudsen: Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) talte om Stemningen paa Mors. Jeg maa atter gentage, at den langt overvejende Stemning paa Mors er for det Projekt, der er foreslaaet af Udvalgets Flertal.

Christian Rasmussen: Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) nævnede mig i Forbindelse med en Række andre Rigsdagsmænd, der for nogle Aar

siden i den foreliggende Sag havde indtaget et andet Standpunkt end det, jeg og min Partifælle i Udvalget nu indtage. Det er ganske rigtigt, at jeg baade som Medlem af Jernbanekommissionen af 1904 og som Medlem af det Udvalg, der behandlede den i Øjeblikket gældende Lov om nye Jernbaneanlæg, har ment, at det naturlige vilde være — og det har jeg taget stærkt til Orde for —, at disse Jernbaner paa Mors kom til at gaa ned til Vandet, men det Standpunkt har jeg heller ikke forladt, det vide alle Medlemmer af det Udvalg, der nu har behandlet Sagen; jeg mener fremdeles, at man i Nykøbing ser forkert paa Forholdene, naar man nu vil lade Banerne stoppe op inde i Landet. Det, der imidlertid har bevirket, at jeg har indtaget den Stilling, jeg har, er — og deri giver jeg den ærede Minister og for Resten ogsaa andre ærede Talere Ret —, at der neppe vil blive Tale om, at man faar begyndt paa Jernbanerneovre paa Mors, før man ændrer Loven noget. Forholdet er sikkert dette, at med den Venthil, der ved Ordet „eventuelt“ er aabnet i det foreliggende Ændringsforslag, er der al Sandsynlighed for, at man inden ret længeovre paa Mors vil indse, at det, man nu vil lave, er forkert, og saa vil man gøre sig Anstrengelse for at faa ført Banerne ud til Vandet. Det har jeg en usvigelig Tro paa, og under den Forudsætning er det egentlig lige gyldigt, hvad vi vedtage her. Viser det sig i Løbet af kortere eller længere Tid, at der er Trang til at faa Banerne førte ned til Vandet og faa dem i Forbindelse med Omverdenen, vil Banernes Forlængelse komme. Det har jeg sagt i Udvalget. Derfor maa vi se at faa begyndt og faa Morsingboerne til at tage fat paa Sagens Realisation, og maa ske inden ret længe ville de da indse, at det er galt, hvad de have gjort, og søge at rette det. Paa Grundlag heraf er det, jeg har kunnet gaa med til Flertallets Indstilling.

Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg skulde faa Lejlighed til at udtale mig herom i Dag, men jeg har dog nu fundet mig foranlediget til sige dette, thi jeg tror, at det korrekteste, man kan gøre i dette Øjeblik, er at stemme for Flertallets Æn-